

- potrącenie kwoty 609 833,96 EUR z nałożonej korekty w wysokości 127 714 520,73 EUR, jak i wszelkich korekt, które zostały zastaną zastosowane po wniesieniu skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze, która zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 3411 z dnia 8 lipca 2008 r., opublikowanej pod nr 2008/582/WE, wyłączającej z finansowania wspólnotowego, tytułem zamknięcia kont Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EROG), poniesione przez Republikę Grecką wydatki w wysokości 127 714 520,73 EUR, skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W zarzucie pierwszym, dotyczącym korekty zastosowanej do upraw twardej pszenicy oraz innych poza nią upraw, skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i wadliwe stosowanie art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3508/92⁽¹⁾, art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1593/2000⁽²⁾, art. 58 rozporządzenia (WE) nr 445/2002⁽³⁾ i art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003⁽⁴⁾, ponieważ zgodnie z przytoczonymi przepisami jest dopuszczalna identyfikacja działek z wykorzystaniem innych materiałów kartograficznych, o takim samym znaczeniu jak mapy oparte na ortoobrazach, albo błędną interpretację stanu faktycznego i niedostateczne uzasadnienie zastosowanych korekt. Ponadto powołuje się ona na brak podstawy prawnej zastosowanych korekt, ponieważ z zdaniem skarżącej Komisja niewłaściwie zinterpretowała okoliczności faktyczne i przekroczyła służący jej zakres swobodnej oceny, zważając na fakt, że kontrole na miejscu nie zostały wówczas przeprowadzone.

W zarzucie drugim, skarżąca powołuje się na brak podstawy prawnej i niedostateczne uzasadnienie jeśli chodzi o wielokrotne naruszenie zasad proporcjonalności i uzasadnionych oczekiwań ponieważ, jak twierdzi skarżąca, Komisja była poinformowana o postępowaniach sądowych opóźniających ukończenie prac nad systemem kontroli, podczas gdy zgodnie z rekomendacjami Komisji i z nią we współpracy, skarżąca zaangażowała się w plan działania zmierzający do realizacji tego celu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty (Dz.U. L 355 z 5.12.1992, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1593/2000 z dnia 17 lipca 2000 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3508/92 ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy (Dz.U. L 182 z 21.7.2000, s. 4).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 445/2002 z dnia 26 lutego 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ze środków Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EROG) (Dz.U. L 74 z 15.3.2002, str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2008 r. — Abouchar przeciwko Komisji

(Sprawa T-367/08)

(2008/C 285/89)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Michel Abouchar (Dakar, Senegal) (przedstawiciele: B. Dubreuil Basire oraz J.-J. Lorang, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że urzędnicy Komisji/EFR dopuścili się zawnionych błędów przy wykonywaniu ich obowiązków;
- stwierdzenie, że Komisja/EFR naruszyła art. 155 WE i art. 311 czwartej konwencji z Lomé oraz ogólne zasady dobrej administracji, staranności i ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- stwierdzenie, że błędy te doprowadziły do powstania po stronie skarżącej szkody oraz zasądzenie od Komisji/EFR zapłaty na rzecz skarżącej łącznej kwoty w wysokości 4 500 000 EUR tytułem odszkodowania;
- zasądzenie od Komisji/EFR zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 100 000 EUR z tytułu innych poniesionych przez skarżącą kosztów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze z tytułu odpowiedzialności pozaumownej skarżąca wnosi o stwierdzenie, że Komisja naruszyła wykonawcze rozporządzenia finansowe szóstego i siódmego Europejskiego Funduszu Rozwoju (zwanego dalej „EFR”) oraz konwencje wiążące Wspólnotę oraz państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) zwane konwencjami „Lomé III” i „Lomé IV”⁽¹⁾ w zakresie zarządzania środkami EFR w odniesieniu do finansowania małych i średnich przedsiębiorstw w regionie Saint-Louis w Senegalu.

W niniejszym przypadku skarżąca, korzystająca z pożyczki w zakresie projektu gospodarstwa rolnego obejmującego uprawę warzyw w spełniającym warunki regionie uważa, że błędy w zarządzaniu oraz sprzeniewierzenie funduszy popełnione, jak podniesiono, przez urzędników Komisji, spowodowały natychmiastowy paraliż jej projektu rolniczego realizowanego w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju.

Skarżąca powołuje się w istocie na dwa naruszenia ze strony Komisji, które mogą prowadzić do uznania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty. W szczególności, skarżąca podnosi, po pierwsze, błędy popełnione przez urzędników przy wykonywaniu powierzonych im obowiązków oraz, po drugie, brak kontroli środków finansowych przyznanych przez Komisję, naruszenie art. 155 WE i art. 311 czwartej konwencji z Lomé jak też ogólnych zasad dobrej administracji, staranności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

(¹) Od dnia 23 czerwca konwencja z Lomé została zastąpiona Umową z Kotonu (Dz.U. L 317, s. 3). Jednakże skarżąca odwołuje się wciąż w swoje skardze do konwencji z Lomé III i IV.

Skarga wniesiona w dniu 3 września 2008 r. — Nuova Agricast przeciwko Komisji

(Sprawa T-373/08)

(2008/C 285/90)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Nuova Agricast Srl (Cerignola, Włochy) (przedstawiciel: M. A. Calabrese, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o zasądzenie przez Sąd zapłaty odszkodowania przez stronę pozwaną:

- w wysokości 1 447 249,00 EUR lub innej, wyższej bądź niższej w zależności od ustaleń poczynionych w trakcie postępowania, wraz z rewaloryzacją za okres od dnia 1 lipca 2003 r. do dnia wydania wyroku, z tytułu naprawienia szkody polegającej na gorszych wynikach finansowych przedsiębiorstwa uzyskanych w trakcie roku finansowego zamkniętego w dniu 30 czerwca 2003 r. w stosunku do wyników, których realizacja byłaby możliwa, o ile wdrożony zostałby program pomocy,
- w wysokości 1 432 497,00 EUR lub innej, wyższej bądź niższej w zależności od ustaleń poczynionych w trakcie postępowania, wraz z rewaloryzacją za okres od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia wydania wyroku, z tytułu naprawienia szkody polegającej na gorszych wynikach finansowych przedsiębiorstwa uzyskanych w trakcie roku finansowego zamkniętego w dniu 30 czerwca 2004 r. w stosunku do wyników, których realizacja byłaby możliwa, o ile wdrożony zostałby program pomocy,
- w wysokości 2 009 197,00 EUR lub innej, wyższej bądź niższej w zależności od ustaleń poczynionych w trakcie

postępowania, wraz z rewaloryzacją za okres od dnia 1 lipca 2005 r. do dnia wydania wyroku, z tytułu naprawienia szkody polegającej na gorszych wynikach finansowych przedsiębiorstwa uzyskanych w trakcie roku finansowego zamkniętego w dniu 30 czerwca 2005 r. w stosunku do wyników, których realizacja byłaby możliwa, o ile wdrożony zostałby program pomocy,

- w wysokości 1 830 564,00 EUR lub innej, wyższej bądź niższej w zależności od ustaleń poczynionych w trakcie postępowania, wraz z rewaloryzacją za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia wydania wyroku, z tytułu naprawienia szkody polegającej na gorszych wynikach finansowych przedsiębiorstwa uzyskanych w trakcie roku finansowego zamkniętego w dniu 30 czerwca 2006 r. w stosunku do wyników, których realizacja byłaby możliwa, o ile wdrożony zostałby program pomocy,
- w wysokości 1 947 081,00 EUR lub innej, wyższej bądź niższej w zależności od ustaleń poczynionych w trakcie postępowania, wraz z rewaloryzacją za okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia wydania wyroku, z tytułu naprawienia szkody polegającej na gorszych wynikach finansowych przedsiębiorstwa uzyskanych w trakcie roku finansowego zamkniętego w dniu 30 czerwca 2007 r. w stosunku do wyników, których realizacja byłaby możliwa, o ile wdrożony zostałby program pomocy,
- odsetek od wymienionych kwot wraz z rewaloryzacją naliczanych od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty całkowitej kwoty według stopy procentowej ustalonej przez EBC dla podstawowych operacji refinansujących, powiększonej o stopę procentową ustaloną według uznania Sądu, przy czym zdaniem strony skarżącej nie powinna ona być mniejsza niż 2 %,
- kosztów postępowania, w tym poniesionych przez stronę kosztów doradztwa technicznego za rok 2008.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga stanowi naturalną kontynuację skargi będącej przedmiotem sprawy T-362/05, w ramach której strona skarżąca wniosła między innymi o nakazanie Komisji naprawienia szkody o charakterze *lucrum cessans*, polegającej na różnicy między wynikiem finansowym obliczonym na podstawie bilansów zamknięcia lat finansowych z dnia 30 czerwca 2003 r. i następnie dnia 30 czerwca lat 2004, 2005, 2006 i 2007 a wynikiem finansowym, który mógłby zostać osiągnięty o ile wdrożony zostałby program pomocy.

Składając niniejszą skargę strona skarżąca przypisuje Komisji dokonanie tych samych (lub prawie tych samych) czynów bezprawnych, które zostały już przez nią przypisane Komisji w ramach sprawy T-362/05. Także zarzuty dotyczące aktów i czynów strony skarżącej są takie same jak w poprzedniej skardze, ale biorą one pod uwagę rozstrzygnięcie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zawarte w wyroku w sprawie C-390/06 P Nuova Agricast przeciwko Komisji wydanym dnia 15 kwietnia 2008 r.